

[Versió MP3](#)

«I have done it again.
One year in every ten
I manage it—

A sort of walking miracle, my skin
Bright as a Nazi lampshade,
My right foot

A paperweight,
My face a featureless, fine
Jew linen.

Peel off the napkin
O my enemy.
Do I terrify?—

The nose, the eye pits, the full set of teeth?
The sour breath
Will vanish in a day.

Soon, soon the flesh
The grave cave ate will be
At home on me

And I a smiling woman.
I am only thirty.
And like the cat I have nine times to die.

This is Number Three.
What a trash
To annihilate each decade.

What a million filaments.
The peanut-crunching crowd
Shoves in to see

Them unwrap me hand and foot—
The big strip tease.
Gentlemen, ladies

These are my hands

My knees.

I may be skin and bone,

Nevertheless, I am the same, identical woman.

The first time it happened I was ten.

It was an accident.

The second time I meant

To last it out and not come back at all.

I rocked shut

As a seashell.

They had to call and call

And pick the worms off me like sticky pearls.

Dying

Is an art, like everything else.

I do it exceptionally well.

I do it so it feels like hell.

I do it so it feels real.

I guess you could say I've a call.

It's easy enough to do it in a cell.

It's easy enough to do it and stay put.

It's the theatrical

Comeback in broad day

To the same place, the same face, the same brute

Amused shout:

'A miracle!'

That knocks me out.

There is a charge

For the eyeing of my scars, there is a charge

For the hearing of my heart—

It really goes.

And there is a charge, a very large charge

For a word or a touch

Or a bit of blood

Or a piece of my hair or my clothes.
So, so, Herr Doktor.
So, Herr Enemy.

I am your opus,
I am your valuable,
The pure gold baby

That melts to a shriek.
I turn and burn.
Do not think I underestimate your great concern.

Ash, ash—
You poke and stir.
Flesh, bone, there is nothing there—

A cake of soap,
A wedding ring,
A gold filling.

Herr God, Herr Lucifer
Beware
Beware.

Out of the ash
I rise with my red hair
And I eat men like air.»

[Sylvia Plath](#) | [Maria Mercè Marçal parla del poema](#)

LADY LAZARUS

(versió de [Montserrat Abelló](#))

«Ho he tornat a fer.
Un cop cada deu anys
me'n surto:

un miracle que camina, la pell
llucent com una pantalla nazi,
el peu dret

és un petjapapers,
la cara una tela jueva fina
i anònima.

Arrenca'm aquest drap,
oh enemic meu.
Faig por?

El nas, conques dels ulls, totes les dents?
La fortor de l'alè
s'esvanirà en un dia.

Aviat, aviat la carn
que engolia el sepulcre
trobarà estatge en mi

i jo seré una dona que somriu.
Tot just trenta anys
i, com els gats, nou vides per morir.

Aquesta és la Tercera.
Quina andròmina
Per anihilar cada dècada.

Quants milions de filaments.
Una gentada que rosegava cacauets
s'estalona per veure

com em desembenen mans i peus,
el gran striptease.
Senyores, senyors,

heus aquí les meves mans,
els meus genolls.
Malgrat que tinc només la pell i l'ós,

Sóc la mateixa, idèntica dona.
El primer cop, tenia deu anys.
Va ser un accident.

El segon cop, estava resolta
a acabar, a no tornar-ne mai més.
Em gronxolava closa

com una petxina.
Van haver de cridar-me i cridar-me
i arrencar-me els cucs com perles llefiscoses.

Morir
és un art, com qualsevol cosa.
Jo ho faig excepcionalment bé.

Tan bé, que sembla un infern,
Tan bé, que sembla real.
Podríem dir que en tinc vocació.

És ben fàcil fer-ho en una cel·la.
És ben fàcil fer-ho i restar així.
És la forma teatral

de retornar a ple dia
al mateix lloc, al mateix rostre, al mateix xiscle
brutal i divertit:

“Miracle!”,
que m’atueix.
Hi ha un preu

per contemplar-me les cicatrius, un preu
per escoltar-me el cor:
batega de debò.

Hi ha un preu també, un de ben alt,
per un palp, per un mot
o una mica de sang,

Un ble de cabells, un bocí de roba.
Així, així, Herr Doktor.
Així, Herr Enemic.

Sóc la vostra obra magna,
Sóc el vostre tresor,
la noia d’or pur

que es fon en un sol crit.
Em tombo i cremo.
No penseu que menystinc la vostra ansietat.

Cendra, cendra
que atieu i furgueu.
Ossada, carn, no em resta res:

una pastilla de sabó,
una aliança de noccs,
una dent d'or.

Herr Déu, Herr Lluçifer,
alerta,
alerta.

Jo m'alço de les cendres
amb el meu cabell roig
i menjo homes com aire.»

(De [«Sóc vertical», Obra Poètica 1960-1963](#))